

bestemmes, at naar dette har vist sig i 3 paa hinanden følgende Aar, kan Ministeriet derefter paabyde Kirkens Udvidelse. For saa vidt Kirken er i privat Eje, og Kirke-ejeren vægrer sig ved at foretage den krævede Udvidelse, henviser nævnte Lov til Domstolenes Afgørelse, men lader i øvrigt Spørgsmaalet staa aabent, idet der videre udtales i § 4: „Skulde det vise sig, at det bestaaende Retsforhold ej fyldestgør Kirkens Tarv, vil Forholdet være at ordne ved Lov.“ I den forløbne Tid siden Kirkesynsloven af 1861 har der flere Gange været Spørgsmaal fremme om en Kirkes Udvidelse, men Sagen er bleven ordnet i Mindelighed, saa at Domstolene ikke hidtil have haft Lejlighed til at udtale sig. Dette er nu sket i indeværende Aar. I de 4 paa hinanden følgende Aar 1896—99 har Provstesyndet ved hver af de 4 Synsforretninger i Vester-Brønderslev Kirke tilført Sogneprotokollen, at der for Synet havde foreligget Erklæring om, at Kirken viste sig at være for lille. Som bekendt er Vester-Brønderslev en stærkt voksende Stationsby. Ved Synet det sidste Aar, 1899, blev Kirken derefter udsat til Udvidelse. Næste Aar, 1900, formulerede Synet derefter sit Krav nærmere saaledes, at der skulde opføres en Tilbygning efter Bygningsinspektørens Plan, en Tilbygning, der vilde koste 8—9,000 Kr. Da Kirkeejeren vægrede sig ved at efterkomme Synets Udsættelse om Kirkens Udvidelse, paabødes denne derefter i 1902 af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Efter Ejeren fornyede Vægning gik man altsaa til Domstolene efter Kirkesynslovens Anvisning. Ved Overretsdom af Foraaret 1905 og endelig Højesterets Dom af 25. April d. A. blev Ejeren imidlertid frifunden. Den Mulighed, som Loven af 1861 forudsatte, at de bestaaende Retsforhold ikke paa dette Punkt fyldestgøre Kirkens Tarv, har saaledes vist sig at være til Stede, og man maa derefter søge dette Forhold ændret ved Lov, saa meget mere som andre Tilfælde af lignende Art have ventet paa Afgørelsen ved Højesteret. Man maa ved Lov gaa til en Ordning, hvorved man kommer udover den Strid mellem Ejendomsretten og Hensynet til det offentlige, den vedkommende Sogmenigheds Tarv, der saaledes viser sig at kunne opstaa, naar en i privat Eje værende Kirke viser sig at være for lille for en By, der har været i Vækst. Hensynet til begge Sider er i Lovforslaget taget derved, at Kirkeejeren, der har vægret sig ved at foretage Udvidelsen, skal være pligtig til at finde sig i en Afløsning af sit Forhold

til Kirken paa den Maade og efter de Regler, som i Tiendeloven ere fastsatte for den frivillige Afløsning i dette Forhold. Kirken vil derefter være at betragte som selvejende, og til Udvidelsen udreder Staten, efter at Ministeriet har godkendt Planen, Halvdelen. Den Kirke, der altsaa har været den umiddelbare Anledning til, at dette i Loven af 1861 udskudte Spørgsmaal nu maa ordnes, vil i øvrigt neppe mere hensigtsmæssig kunne udvides ved en Tilbygning. Byen er, siden denne Bestemmelse blev truffen, tiltagen stærkt og vokser vedblivende stærkt. Man bør derfor vistnok bygge en ny Kirke paa en anden Plads. Lovforslaget bestemmer derfor, at hvor det findes nødvendigt at gaa til en helt ny Kirke, kan Statskassens Tilskud overstige Halvdelen, dog at den fornødne Bevilling i saa Fald søges paa Finansloven.

Endelig findes der i den sidste Paragraf den Bestemmelse, at hvor det gennem de 3 Aar er konstateret, at Kirken er for lille, kunne Lovforslagets øvrige Bestemmelser straks træde i Kraft overfor saadanne Kirker, idet det vilde være ubilligt, om man overfor disse skulde begynde forfra gennem 3 Aar at konstatere, at Kirken vedblivende er for lille til at afgive Plads for de kirkesøgende.

Jeg skal hermed anbefale dette Lovforslag til det høje Tings velvillige Behandling.

Formanden: Eksemplarer af det forelagte Lovforslag ville blive omdelte.

Jeg giver dernæst Ordet til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, for at han kan fremsætte det af ham anmeldte Lovforslag.

Ministeren for offentlige Arbejder (Svend Høgsbro): Det Forslag til Lov om en Telegrafbygning her i København, som jeg herved har den Ære at fremsætte for det høje Ting, er jo en gammel Bekendt fra i Fjor. Men da dette Ting ikke naaede at tage endelig Stilling til Sagen i Fjor, har jeg allerede deri Grund til at fremlægge det paa ny. Lovforslaget selv er i sin Tekst uændret fra i Fjor, men den Kontrakt med Ejerne af den Bygning, som omhandles i Lovforslaget, og som det, naar dette maatte blive vedtaget, er min Agt at anvende til Telegrafbygning, har paa Grund af, at Tiden nu er en anden end i Fjor, paa et Par uvæsentlige Punkter maattet ændres. Det vil fremgaa af Bemærkningerne til Lovforslaget, hvilke disse Punkter ere. Af reel Betydning ere nærmest